

[Halvgaard.]

ke i det og ikke have råd til at etablere vandingsanlæg. Jeg har set eksempler på, at en sådan ung landmand fristes til at sælge sin besætning og så købe vandingsanlæg. Jeg mener, en sådan ung mand i mange tilfælde var meget bedre tjent med at kunne afhænde sin ejendom. Der er købere nok i dag, og det, det drejer sig om, er simpelt hen, at der kommer folk til landbruget, yngre kræfter og også kapitalstærke kræfter til landbruget, sådan at vi kan udnytte vores produktionsjord. Det er stort set det eneste råstof, vi har. Jeg kan sådan set ikke se, at det kan give anledning til de helt store besværligheder.

Hr. Karlskov Jensen angriber mig, fordi jeg har sagt, at det var tilfældigt og utilstrækkeligt. Det vil jeg stå ved. Det bliver en uretfærdig fordeling, og det er uretfærdigt at anvende skatteydermidler til ét erhverv, når det skal betales af samtlige erhverv, som også er i vanskeligheder.

Det får mig også til at bemærke den udtalelse, der kom fra SF, fra hr. Ole Olsen. Det er en farlig udvikling, når hr. Ole Olsen også begynder at tale om hjælp til andre erhverv. Det er jo konsekvensen af den politik, der bliver ført nu. Man giver tilskud til både det ene og det andet. Nu efterlyser man tilskud til skibsværftsområdet. Hvad bliver det næste erhverv, som kan komme til regering og folketing og anmode om hjælp? Hvad med vognmændene, hvad med kornhandlerne, håndværkerne, mejeribrugene osv.? Vil venstre også træde hjælpende til, hvis andre erhverv kommer til folketinget eller kommer til venstre og anmoder? Der må dog være lige ret her i samfundet for alle.

Hr. Ole Olsen var også inde på en udtalelse fra hr. Wamberg om bistandsloven. Jeg tror ikke, det har været i nogen ond hensigt, hr. Wamberg har nævnt bistandsloven. En lov er vel netop gennemført, for at den skal tjene hele befolkningen, de ansvarlige for bistandsloven må simpelt hen betale den regning, der følger med, så længe den gælder. Man må så se at finde besparelser inden for andre områder, og dér har fremskridtspartiet i høj grad givet anvisning på, hvor der kan findes besparelser. Når en lov er vedtaget, så må den også gælde for alle, for hele Danmarks befolkning.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne vedrørende lovforslag nr. L 43 har ordet.

Karlskov Jensen (V):

Der har fra flere sider været talt om en solidaritetsfond i forbindelse med denne drøftelse, og sidst var landbrugsministeren inde på spørgsmålet. Jeg kan i den forbindelse sige, at vi har i nær fremtid en drøftelse af et forslag, som vi har fremsat vedrørende en konjunkturudligningsfond, og havde vi haft et sådant forslag gennemført på nærværende tidspunkt, så ville adskillige af dem, der nu er tørkeramte, formentlig have kunnet klare sig ved hjælp af de deri henlagte midler.

Når landbrugsministeren i denne forbindelse henviser til arbejdsløshedskasserne – og jeg forstår nu, at der er eller vil blive optaget kontakt med henblik på en drøftelse af dette spørgsmål – skal jeg ikke gå nærmere ind på det, men jeg kunne alligevel have lyst til at stille landbrugsministeren det spørgsmål, om han forestiller sig, at der så skal være det samme forhold imellem medlemsindbetalinger og det, som staten udbetaler.

Landbrugsministeren var navnlig ikke rigtig tilfreds med de bemærkninger, jeg havde gjort – sådan måtte jeg forstå det – vedrørende kontakten til organisationerne og stillede det op, som om jeg havde kritiseret, at landbrugsministeren havde ført disse drøftelser. Det er ikke rigtigt, hvis ministeren har fået den opfattelse. Jeg finder det helt naturligt, at ministeren har haft disse drøftelser med landbrugsorganisationerne. Det, som jeg gerne vil pege på, og som jeg mener jeg gjorde, var, at den omstændighed, at der foreligger en tilslutning fra organisationerne, ikke på forhånd kan binde venstre til at gennemføre fra ende til anden det, som er aftalt, selv om det naturligvis – og det sagde jeg også i mit første indlæg – også gør indtryk på os, når organisationerne enstemmigt har udtalt sig.

Jeg kan takke ministeren for tilsagnet om, at bevillingsrammen udvides, for så vidt som der måtte være behov for det. Rent teknisk kan det måske ikke ske på anden måde. Beløbsrammen i regeringsforslaget er låst fast til de maksimalt 200 mill. kr., men jeg forstår, at der i givet fald vil blive søgt om en udvidelse. Hvis der viser sig et sådant behov, tror jeg, jeg kan sige, at ministeren ikke vil få svært ved at få flertal her i folketinget for en sådan ansøgning.

Jeg er enig med ministeren i, at spørgsmålet om udvidet dispensationsadgang egner sig bedst til udvalgsarbejdet, og jeg opfatter ministerens udtalelse i den forbindelse, medmindre jeg bli-